

Sygn. akt VIII C 3155/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Zarządu Lokali Miejskich w Ł.

przeciwko K. D., Ł. D. i P. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda Zarządu Lokali Miejskich w Ł. solidarnie na rzecz pozwanych K. D., Ł. D. i P. D. kwotę 2.400 zł. (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3155/14

UZASADNIENIE

W dniu 27 listopada 2008 roku powód Gmina Ł.- Zakład Gospodarki Mieszkaniowej W.- S. wytoczył przeciwko pozwany A. D. (1), A. D. (2), K. D., P. D. i Ł. D. powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 33.538,17 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwani A. D. (1) i A. D. (2) są najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w Ł. na podstawie umowy z dnia 20 stycznia 1998 r. Pomimo ciążącego obowiązku płacenia na rzecz powoda czynszu do 10 dnia każdego miesiąca, pozwani nie wywiązywali się z tego zobowiązania. Dochodzona przez powoda kwota 33.538,17 zł. stanowi zadłużenie pozwanych na koniec czerwca 2008 r. i w jej skład wchodzi kwota 6.194,69 zł. tytułem odsetek.

(pozew 2- 3)

W dniu 16 grudnia 2008 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 18)

Od powyższego nakazu K. D., P. D. i Ł. D., reprezentowani przez pełnomocnika będącego adwokatem, wnieśli sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości. Pozwani wskazali, że nie ponoszą odpowiedzialności za powstały dług oraz podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwani podali, iż nie wiedzieli o istnieniu zaległości w zapłacie czynszu za lokal mieszkalny nr (...) przy ulicy (...) w Ł., gdyż w nim nie przebywali. Ponadto pozwani nie utrzymywali kontaktu ze swoimi rodzicami, A. i A. D. (3), którzy byli uzależnieni od alkoholu. P. D. opuściła przedmiotowy lokal mieszkalny w 2002 r., Ł. D. wyprowadził się od rodziców w wieku 14 lat i zamieszkał u swojej babci, J. B., przy ul. (...)

w Ł.. Ponadto pozwany w okresie od 28 kwietnia 2008 r. do 1 czerwca 2010 r. przebywał w Anglii. Natomiast K. D. nigdy nie mieszkała w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w Ł., gdyż od urodzenia wychowywała ją babcia, J. B.. W zakresie zarzutu przedawnienia pozwani wskazali, że roszczenie powoda obejmuje należności powstałe przed 2004 r. w kwocie około 20.000 zł.

(sprzeciw k. 39- 42)

W odpowiedzi na sprzeciw powód wniósł o jego odrzucenie z powodu wniesienia po upływie terminu. W przypadku nie uwzględnienia powyższego zarzutu, powód wniósł o oddalenie sprzeciwu i zasądzenie od pozwanych K. D., P. D. i Ł. D. kwoty 33.538,17 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwani spóźnili się ze złożeniem wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, gdyż na wniosek powoda złożyli wykaz majątku po poinformowaniu o wydanym w sprawie nakazie zapłaty, odpowiednio Ł. D. w dniu 6 grudnia 2012 r., K. D. w dniu 1 grudnia 2011 r., a P. D. w dniu 14 czerwca 2011 r. Ponadto powód wskazał, że P. D. i Ł. D. byli zameldowani w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w Ł. do 2012 r., kiedy dokonano stamtąd eksmisji pozwanych, a następnie zamieszkali w lokalu socjalnym przy u. Franciszkańskiej. Na koniec powód wskazał, że wnosi o zapłatę za okres od 1 marca 2001 r. do 30 czerwca 2008 r.

(pismo procesowe k. 86- 89)

Na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015 roku, 30 listopada 2015 r. i 18 kwietnia 2016 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

(protokół rozprawy k. 124- 128, k. 163- 164)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 1998 r. Gmina Ł.- Zakład Gospodarki Mieszkaniowej W.- S. zawarła z A. D. (1) i A. D. (2) umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w Ł.. Zgodnie z pkt. 4 umowy najemcy zobowiązali się do płacenia na rzecz powoda czynszu do 10 dnia każdego miesiąca.

(umowa najmu k. 8- 9)

Ł. D. przebywał w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w Ł. do 1999 r. Następnie pozwany zamieszkał u swojej babci J. B., przy ul. (...), a później przy ul. (...). W 2008 r. pozwany wyjechał do Wielkiej Brytanii na 3 lata. Po powrocie Ł. D. zamieszkał znów u swojej babci, J. B., a następnie z P. D. przy ul. (...).

(zeznania pozwanego Ł. D. k. 140 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 124, zeznania świadka S. W. k. 127, zeznania świadka J. B. k. 127)

W dniu 28 kwietnia 2008 r. Ł. D. zgłosił swój wyjazd na pobyt czasowy w Wielkiej Brytanii.

(potwierdzenie zgłoszenia emigracji czasowej k. 50)

P. D. przebywała w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w Ł. do skończenia 18 roku. Następnie pozwana zamieszkała przy ul. (...), gdzie przebywała przez 4- 5 lat. Stamtąd P. D. przeniosła się do mieszkania przy ul. (...), a później do lokalu socjalnego przy ul. (...).

(zeznania pozwanego Ł. D. k. 140 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 124- 125, zeznania pozwanej P. D. k. 140 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 125, zeznania świadka E. L. k. 126, zeznania świadka S. W. k. 127, zeznania świadka J. B. k. 127)

K. D. od urodzenia mieszkała u swojej babci J. B., przy ul. (...).

(zeznania pozwanej K. D. k. 140 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 125, zeznania pozwanej P. D. k. 140 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 125, zeznania świadka E. L. k. 126, zeznania świadka S. W. k. 127, zeznania świadka J. B. k. 127)

K. D. jest od dnia 7 sierpnia 2006 r. zameldowana na pobyt stały przy ul. (...).

(zaświadczenie zameldowania na pobyt stały k. 56)

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2003 r. wydanym w sprawie VII C 117/03 Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi nakazał A. D. (1), A. D. (2), K. D., P. D., Ł. D. i J. D. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w Ł. wraz z mieniem.

(wyrok k. 91)

W dniu 28 grudnia 2011 r. polecono zawarcie z A. D. (1), K. D., P. D., Ł. D. i J. D. umowy najmu lokalu socjalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z dnia 4 listopada 2003 r. wydanego w sprawie VII C 117/03 orzekającego eksmisję A. D. (1), A. D. (2), K. D., P. D., Ł. D. i J. D. z lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w Ł..

(skierowanie k. 54)

W dniu 2 kwietnia 2012 r. Gmina Ł. - Administracja (...) Ł. (...) zawarła z A. D. (1), K. D., P. D., Ł. D. i J. D. umowę najmu lokalu socjalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

(umowa najmu k. 58- 63)

A. D. (2) zmarł w dniu 6 marca 2010 r., a A. D. (1) w dniu 21 lipca 2012 r.

(odpisy skrócone aktu zgonu k. 64, 65)

Stan zadłużenia z tytułu korzystania z przedmiotowego lokalu mieszkalnego na dzień 30 czerwca 2008 r. wynosił 39.881,32 zł.

(bezsporne, kartoteka konta k. 12- 15)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwości i rzetelność ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu, a nadto w oparciu o zeznania pozwanych oraz świadków E. L., S. W. i J. B..

Sąd nie dał wiary zeznaniom J. B. we fragmencie, w którym świadek stwierdził, że Ł. D. w ogóle nie zamieszkiwał ze swoimi rodzicami. W powyższym zakresie relacja J. B. jest sprzeczna z zeznaniami pozwanych oraz świadków S. W. i E. L.. Jednak nie wpływa to na ocenę zeznań J. B. w pozostałym zakresie, jako wiarygodnych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie w stosunku do pozwanych K. D., P. D. i Ł. D..

Powód dochodził od wymienionych pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 33.538,17 zł. tytułem opłat związanych z korzystaniem z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w Ł. za okres od 1 marca 2001 r. do 30 czerwca 2008 r. Pozwani wskazali, iż nie zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu w okresie objętym powództwem. Na wstępie należy stwierdzić, że pozwani K. D., P. D. i Ł. D. nie byli najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...)

w Ł.. Z przedstawionej przez powoda umowy z dnia 20 stycznia 1998 r. jasno wynika, że Gmina Ł.- Zakład Gospodarki Mieszkaniowej W.- S. zawarła umowę najmu przedmiotowego lokalu mieszkalnego wyłącznie z A. D. (1) i A. D. (2). Zatem podstawą prawną odpowiedzialności pozwanych może być wyłącznie art. 688 § 1 kc, zgodnie z którym za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. Natomiast art. 688 § 1 kc ogranicza odpowiedzialność tych osób do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania.

Nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie strony powodowej, że z faktu złożenia wniosku o wyjawienie przez K. D., P. D. i Ł. D. majątku, wynika świadomość istnienia wydanego przeciwko pozwany nakazu zapłaty z dnia 16 grudnia 2008 roku. W przypadku K. D. i Ł. D. wniosek o wyjawienie majątku został doręczony w trybie, o którym mowa w art. 139 § 1 kpc. Co więcej analiza akt sprawy o wyjawienie majątku w sprawie II 1 Co 12778/10 i II 1 Co 12780/10 potwierdza zeznania pozwanych. Na karcie 22 akt sprawy II 1 Co 12778/10 znajduje się notatka, z której wynika, że policjanci ustalili, iż Ł. D. nie przebywa w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) od 8- 10 lat. Identyczna treść notatki znajduje się na karcie 20 akt sprawy II 1 Co 12780/10 dotyczącej wyjawienia majątku przez K. D.. Co więcej wezwania do stawienia się na posiedzenie wysyłane dla K. D. i Ł. D. pod adres zamieszkania ich rodziców były doręczane w trybie, o którym mowa w art. 139 § 1 kpc, co właśnie spowodowało konieczność doprowadzenia pozwanych za pośrednictwem policji. Nieco inaczej sytuacja wygląda w sprawie II 1 Co 12781/10, w której wykaz majątku złożyła P. D.. W aktach powołanej sprawy brak jest dowodu potwierdzającego świadomość pozwanej co do istnienia nakazu zapłaty, w tym potwierdzenia doręczenia odpisu wniosku. Wprost przeciwnie odpis wniosku znajduje się w kopercie nadesłanej do sądu, załączonej do tylnej okładki akt, co może sugerować, że powyższe pismo procesowe nie zostało doręczone P. D.. Co do doręczenia wezwania dla P. D. do stawienia się na posiedzenie w celu złożenia wykazu majątku, przesyłkę wysłaną na adres zamieszkania rodziców, pozwana odebrała osobiście. Jednak powyższa okoliczność nie potwierdza wersji strony powodowej o zamieszkiwaniu P. D. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł., gdyż pozwana zeznała, że o nadejściu przesyłki dowiedziała się od sąsiadki rodziców. Poza tym P. D. odebrała powyższą przesyłkę sądową w urzędzie pocztowym, a nie w mieszkaniu rodziców, co również potwierdza relację pozwanej.

Również kolejna okoliczność powoływana przez stronę powodową, a mianowicie objęcie K. D., P. D., Ł. D. wyrokiem eksmisyjnym z dnia 4 listopada 2003 r. wydanym w sprawie VII C 117/03 przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi, nie może prowadzić do ustalenia, że pozwani faktycznie zajmowali lokal mieszkalny nr (...) przy ulicy (...) w Ł.. Sąd nie dysponował aktami powyższej sprawy VII C 117/03, gdyż żadna ze stron nie złożyła wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w tych aktach. Co prawda wyrok wobec K. D., P. D. i Ł. D. nie jest wyrokiem zaocznym, co prowadzi do wniosku, że pozwani wiedzieli o postępowaniu sądowym i zajęli w nim stanowisko. Jednak nie wiadomo na jaki adres doręczano pozwany korespondencję w sprawie VII C 117/03. Ponadto nie można wykluczyć, że K. D., P. D. i Ł. D. celowo nie informowali sądu o tym, że nie zamieszkują razem ze swoimi rodzicami, aby zostać objętymi wyrokiem eksmisyjnym i uzyskać uprawnienie do lokalu socjalnego. Takie ewentualne zachowanie pozwanych co prawda zasługuje na naganną ocenę, jednak nie może przekładać się bezpośrednio na ocenę ich relacji w przedmiotowej sprawie.

Wprawdzie pozwani byli w okresie objętym pozwem, przy czym K. D. do dnia 7 sierpnia 2006 r., zameldowani w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w Ł., jednakże sama okoliczność zameldowania w danym miejscu w żadnym razie nie może wyłącznie przesądzać o faktycznym miejscu zamieszkania osoby. Należy mieć na uwadze, że czynność zameldowania jest jedynie czynnością administracyjną i nie jest równoznaczna z miejscem zamieszkiwania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w okresie, za który powód żąda w niniejszym postępowaniu zapłaty, czyli od 1 marca 2001 r. do 30 czerwca 2008 r., K. D., P. D. i Ł. D. nie zajmowali lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...)

w Ł.. Z zeznań E. L., S. W. i J. B. popartych zeznaniami pozwanych jasno wynika, że Ł. D. przebywał w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w Ł. do 1999 r. Następnie pozwany zamieszkał u swojej babci J. B., przy ul. (...), a później przy ul. (...). W 2008 r. pozwany wyjechał do Wielkiej Brytanii na 3 lata. Po powrocie Ł. D. zamieszkał znów u swojej babci, J. B., a następnie z P. D. przy ul. (...). Z kolei P. D. przebywała w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy

(...) w Ł. do skończenia 18 roku, czyli do 2002 r. Następnie pozwana zamieszkała przy ul. (...), gdzie przebywała przez 4-5 lat. Stamtąd P. D. przenieśli się do mieszkania przy ul. (...), a później do lokalu socjalnego przy ul. (...). Natomiast K. D. od urodzenia mieszkała u swojej babci J. B., przy ul. (...). Z tej przyczyny powództwo w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanym musiało podlegać oddaleniu, jako niezasadne.

Również podniesiony zarzut przedawnienia części roszczenia zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że roszczenie powoda dotyczy świadczeń okresowych. W myśl przepisu art. 118 kc, który stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Wobec tego nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda wynosi 3 lata. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Powód wskazał, że wnosi o zapłatę za okres od 1 marca 2001 r. do 30 czerwca 2008 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w dniu 27 listopada 2008 r. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, roszczenie powoda za okres od dnia 1 marca 2001 r. do listopada 2005 r. przedawniło się. W związku z przedawnieniem należności głównej za powyższy okres, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej w tym zakresie.

Uwzględnienie dwóch powyższych zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną, zwalniało Sąd od konieczności oceny zarzutu nieprawidłowości wyliczenia należności głównej.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało oddalone w całości to pozwanym należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu obrony ich słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.). Koszty poniesione przez pozwanych wyniosły łącznie 2.400 zł i obejmowały koszty zastępstwa adwokata (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).